

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ Η ΚΕΡΚΥΡΑ

Τα λείψανα των αγίων, πηγή αγιασμού και στήριγμα της πίστης του πληρώματος της Εκκλησίας, έχαιραν πάντοτε ιδιαίτερης τιμής μεταξύ των πιστών, αποτελούσαν δε θησαυρό ανεκτίμητο για τους τόπους που είχαν την ευλογία να τα φιλοξενούν.

Τα δύο ελληνικά νησιά μας, η μεγαλόνησος Κύπρος αλλά και η αρχόντισσα του Ιονίου, η Κέρκυρα, υπερηφανεύονται και σεμνύνονται για τον Άγιο Σπυρίδωνα, τον οποίο τόσο δόξασε και ετίμησε ο Κύριος. Της πρώτης υπήρξε γέννημα και θρέμμα, της δε δεύτερης θησαυρόν ανεκτίμητον αποτελεί το τίμιο και σεπτόν σκήνωμά του.

Είναι γνωστός ο βίος του Αγίου μας. Επίσκοπος και ποιμένας των λογικών προβάτων, χωρίς όμως να εγκαταλείψει και την ζωή του απλού ποιμένα των αλόγων ζώων μέχρι το τέλος της ζωής του.

Παρά την τιμή και το αξίωμα ο ταπεινός Σπυρίδων δεν άλλαξε καθόλου τη βιοτή του: φορούσε πάντα τα ίδια φτωχά ρούχα, τον ίδιο σκούφο από πλεγμένα φοινικόφυλλα. Παντού πήγαινε με τα πόδια και βοηθούσε στις γεωργικές εργασίες.

Το Γεροντικό διασώζει την όμορφη διήγηση σύμφωνα με την οποία μια νύχτα μπήκαν στο μαντρί του Αγίου ληστές για να κλέψουν πρόβατα.

Όταν, όμως, επιχείρησαν να βγούνε με τη λεία τους, ένιωσαν μία αόρατη δύναμη να τους ακινητοποιεί. Το πρωί ο Άγιος τους βρήκε και εκείνοι, καταντροπιασμένοι, του διηγήθηκαν τι τους είχε συμβεί.

Ο Σπυρίδων τους απάλλαξε από τα δεσμά, τους νουθέτησε και τους δώρισε δύο κριάρια, «για τον κόπο της αγρυπνίας», όπως χαρακτηριστικά τους είπε.

Αυστηρός με τον εαυτό του και γεμάτος αγάπη με τους συνανθρώπους του, ο Σπυρίδων απέκτησε παρρησία ενώπιον του Θεού και έκανε πλήθος θαυμάτων.

Με την προσευχή του έφερε βροχή η οποία απάλλαξε το νησί από την ξηρασία. Οι προσευχές του πάλι γκρέμισαν τις σιταποθήκες κάποιων πλουσίων που κρατούσαν το σιτάρι και δεν το έδιναν στον λαό.

Ως άλλος Μωσής μεταμόρφωσε ένα φίδι σε χρυσάφι για να βοηθήσει ένα φτωχό. Κι όταν αντιμετωπίστηκε η ανάγκη, επανέφερε το φίδι στην προτέρα του κατάσταση, δοξάζοντας το Θεό. Πάντα πρόθυμος να συνδράμει τους δεινοπαθούντες, πήγε να ελευθερώσει έναν άντρα που είχε καταδικασθεί σε θάνατο. Καθώς προχωρούσε, βρέθηκε μπροστά σε ένα ποτάμι που τα ορμητικά νερά του του έκοβαν το δρόμο. Ο Άγιος προσευχήθηκε και το νερό σταμάτησε για να περάσει ο Σπυρίδων χωρίς να βρέξει τα πόδια του.

Ο Χριστός ενεργούσε μέσα του δια του Αγίου Πνεύματος και του έδωσε εξουσία και επάνω στο θάνατο. Μετά από παράκληση μιας γυναίκας βαρβαρικής καταγωγής, ο Άγιος ανέστησε το νεκρό βρέφος της, που η ίδια είχε εναποθέσει στα πόδια του. Κι όταν εκείνη, από τη συγκίνηση, απέμεινε νεκρή, ο Άγιος ανέστησε και την ίδια.

Όταν πέθανε η κόρη του Ειρήνη, πριν προλάβει να φανερώσει σε κάποια γυναίκα που είχε κρύψει το θησαυρό που της είχε εμπιστευθεί, ο Άγιος έσκυψε πάνω στον τάφο και ρώτησε τη νεκρή κόρη του που ήταν ο θησαυρός. Κι εκείνη, αφού του απάντησε, επέστρεψε στη σιωπή του θανάτου.

Η αρετή του φώτιζε τους ανθρώπους και τους έκανε να μετανοούν για τις αμαρτίες τους. Μία αμαρτωλή γυναίκα έπεσε στα πόδια του ανθρώπου του Θεού και τα έλουσε με τα δάκρυά της, όπως η πόρνη του Ευαγγελίου.

Ο Άγιος τη συμπόνεσε, τη σήκωσε και της είπε το λόγο του Κυρίου «αφέωνταί σου αι αμαρτίαι», βοηθώντας την να ξεκινήσει μία νέα ζωή.

Μετά το θάνατο του Κωνσταντίνου, αυτοκράτορας ανέλαβε ο γιος του Κωνστάντιος, που ήταν φίλα προσκείμενος στον Αρειανισμό. Ενώ βρισκόταν στην Αντιόχεια αρρώστησε σοβαρά, χωρίς ελπίδα να γιατρευθεί. Μετά από όραμα του αυτοκράτορα, ο Άγιος εκλήθη στο ανάκτορο μαζί με το μαθητή του Άγιο Τριφύλλιο.

Μόλις έφθασε στο προσκέφαλο του βασιλιά, τον θεράπευσε από τη σωματική ασθένεια, εφιστώντας του την προσοχή για την ψυχική του υγεία, η οποία κινδύνευε από τη λοιμική των αιρέσεων.

Ο αυτοκράτορας τον γέμισε δώρα και χρυσό, που ο Άγιος μοίρασε στο λαό του στην Κύπρο.

Μετά την οσιακή κοίμησή του, το σκήνωμά του παρέμεινε άφθαρτο, πλην της δεξιάς χειρός του. Μέχρι τον 7ο αιώνα βρισκόταν στην Κύπρο. Κατόπιν, μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη. Μετά την άλωση της Πόλης μεταφέρθηκε στην Κέρκυρα το 1456, όπου φυλάσσεται μέχρι σήμερα ως θησαυρός πολυτίμητος στον περικαλή ναό που φέρει το όνομά του.

Το νησί ξεπέρασε πολλές δοκιμασίες χάρις στον Άγιο. Τέσσερις φορές η βενετοκρατούμενη Κέρκυρα σώθηκε είτε από ασθένειες, είτε από την πείνα, είτε από την επιδρομή των Τούρκων. Ειδικότερα, το 1553 ο Άγιος έσωσε το νησί από την πείνα εξαιτίας της σιτοδείας που επικρατούσε. Για το λόγο αυτό καθιερώθηκε η λιτανεία του Μεγάλου Σαββάτου.

Το 1630 απάλλαξε το νησί από την πανώλη. Για το λόγο αυτό καθιερώθηκε η λιτανεία της Κυριακής των Βαΐων. Το 1673 παρενέβη και πάλι και έσωσε για δεύτερη φορά την Κέρκυρα από την πανώλη. Για το λόγο αυτό καθιερώθηκε η λιτανεία κάθε πρώτη Κυριακή του Νοεμβρίου (Πρωτοκύριακο).

Τέλος, την αιφνίδια λύση της δεύτερης πολιορκίας της Κέρκυρας από τους Τούρκους (1716) και την εσπευσμένη τους αναχώρηση ο λαός απέδωσε σε θαυματουργική παρέμβαση του πολιούχου του Αγίου Σπυρίδωνα.

Οι Τούρκοι, με τον πόλεμο του 1715 ανέκτησαν την Τήνο, την Πελοπόννησο, τα Κύθηρα και τα τρία Φρούρια της Κρήτης, που απέμεναν ακόμα στη Βενετία.

Αν έπεφτε και η Κέρκυρα, που ήταν τότε η πύλη της Αδριατικής, ο κίνδυνος θα έκρουε τις θύρες της ίδιας της Βενετίας. Σε ένδειξη ευγνωμοσύνης οι Κερκυραίοι καθιερώσανε την ετήσια λιτάνευση του σκηνώματος του Αγίου (11ης Αυγούστου) και η βενετσιάνικη Σύγκλητος του αφιέρωσε ασημένια επτάφωτη καντήλα.

Εξάλλου, το 1718 ο Άγιος, με θαυμαστό τρόπο, απέτρεψε το Βενετό διοικητή Ανδρέα Πιζάνι από το να οικοδομήσει λατινικό αλτάριο στο ναό. Η ανάμνηση του θαύματος εορτάζεται κάθε χρόνο στις 12 Νοεμβρίου.

Στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940 μ.Χ., η Κέρκυρα δεχόταν επί ένα έτος τις καθημερινές αεροπορικές επιθέσεις των Ιταλών αεροπόρων, εν τούτοις οι ζημιές υπήρξαν ελάχιστες.

Κατά τις επιδρομές αυτές που δεν σταμάτησαν ούτε και τα Χριστούγεννα συνέβαινε κάτι το πολύ περίεργο. Αν και τα Ιταλικά αεροπλάνα πετούσαν συνήθως πολύ χαμηλά, μια και η Κέρκυρα δεν διέθετε αντιαεροπορική άμυνα, εν τούτοις οι βόμβες τους κατά κανόνα δεν έπεφταν μέσα στην πόλη, αλλά μακριά στη θάλασσα.

Λες και κάποιο χέρι τις έσπρωχνε εκεί. Κι όταν κάποτε σ' ένα βομβαρδισμό μια βόμβα έπεσε στον γυναικωνίτη της εκκλησίας του αγίου, που ας σημειωθεί ήταν γεμάτη από γυναικόπαιδα, η βόμβα δεν εξερράγη. Ο πυροδοτικός της μηχανισμός δεν λειτούργησε. Ο άγιος δεν το επέτρεψε.

Ο Άγιος επιτέλεσε πολλά θαύματα και στους ανθρώπους. Χαρακτηριστική ήταν η θεραπεία του Θεοδώρου, εμπόρου από την Ανατολή, ο οποίος τυφλώθηκε ολοσχερώς.

Ο Θεόδωρος προσέτρεξε με θερμή πίστη στο ναό του Αγίου, και εκείνος του χάρισε και πάλι το φως (η ανάμνηση του θαύματος αυτού πανηγυρίζεται στις 13 Ιουλίου).

Αλλά και άλλοι γεύτηκαν και γεύονται την αγάπη και την αγαθοεργία του Αγίου. Αυτό μαρτυρούν και τα πολλά αφιερώματα στο ναό του.

Για τον πιστό άνθρωπο ο Άγιος αποτελεί μίαν από αιώνων καταφυγή σε δύσκολες στιγμές για παραμυθία, για εναπόθεση ελπίδων, για επίκληση βοήθειας.

Η πίστη για τη δυνατότητα του Αγίου να αναμειγνύεται στα ανθρώπινα και για τη δύναμή του να τα ρυθμίζει κατά τη δική του βούληση, κατέληξαν στη βεβαιότητα για την ανταπόκριση του Αγίου σε κάθε ευλαβική επίκληση. Επενισχύεται, έτσι, το συναίσθημα της ασφάλειας και ο πιστός άνθρωπος, με υψηλό ηθικό, αντιμετωπίζει τις εναντιότητες της ζωής.

Πολλές είναι οι εκδηλώσεις ευλάβειας των Κερκυραίων στο πρόσωπο του Αγίου μας.

Καταγράφουμε ενδεικτικά κάποιες από αυτές:

Δεν υπάρχει σπίτι στην Κερκυραία στο οποίο να μην ακούγεται το όνομα Σπυρίδων/ Σπυριδούλα.

«Να σου το χαρίσει ο Άγιος». Είναι μία συνηθισμένη ευχή που απευθύνεται στις μητέρες. Τη συνοδεύει η ακλόνητη πίστη πως αρκεί και μόνη η επίκληση σε αυτόν, για να θέσει τον καθένα κάτω από την προστασία του και να του χαρίσει μακροήμερευση και ευτυχία.

Αλλά και αποτελεί έκφραση ευγενών συναισθημάτων και απρόσωπης κοινωνικής αλληλεγγύης η

ευχή των ανθρώπων του λαού «με καλήν ώρα», όταν η βαριά καμπάνα του ναού σημαίνει παράκληση για κάποιαν άγνωστη επίτοκο.

Η πίστη της αφειδώλεκτης βοήθειας του Αγίου συνοδεύει το λαϊκό άνθρωπο «εν παντί και πάντοτε» και όχι μόνο στις ώρες της ανάγκης. Το αρτισύστατο ζευγάρι, που ξεκινάει να οδεύσει χειροπιαστό σε μίαν ολόκληρη ζωή, με κοινές τις χαρές και τις λύπες, τοποθετεί την αφετηρία του στο ναό του, για να τον καλέσει ευχέτη και συνοδοιπόρο του. Θα εναποθέσει δειλά πάνω στη λάρνακά του τους χρυσούς κρίκους των αρραβώνων, για να δεχθούν κάτι από την αγιότητά του. Σαν κατάλοιπο παλιού εθίμου απόμεινε, στα πανηγύρια ναών που γιορτάζουν, η πώληση από μικροπωλητές ταινιών, που τις αποκαλούν «μέτρες» στην Κέρκυρα. Οι «μέτρες» ήταν, αρχικά, ένα απλό νήμα, που με αυτό «μετρούσαν» τις διαστάσεις μιας θήκης λειψάνων ή μιας θαυματουργής εικόνας.

Η επαφή του νήματος με τον άγιο της εικόνας ή των λειψάνων διοχέτευε σ' αυτό «δύναμη» ικανή να προφυλάσσει το φορέα. Από εδώ και η κοινή πίστη πως και ένα ελάχιστο τεμάχιο από τις εμβάδες, τα «πασουμάκια» του Αγίου αποτελεί αλεξίκακο φυλαχτό.

Η ζήτησή του στο παρελθόν επέβαλε στους προϊσταμένους του ναού το έθιμο της διανομής, σαν είδος αντιδώρου στους προσκυνητές και αφιερωτές του.

Εκτός από τα «πασουμάκια» και η ίδια η λάρνακα αποτελεί εστία «χάριτος». Για τον άνθρωπο του λαού είναι απαράβατος ο όρκος: «Μα την κάσα τ' Αγιού».

Στη λάρνακά του καταθέτει την ευλάβεια και αφοσίωσή του ο λαός του νησιού. Αποτελεί αυτή το θρησκευτικό του κέντρο, αέναη πηγή πίστεως, παρηγοριάς και ελπίδων.

Στην Κέρκυρα, η λιτάνευση της εικόνας της Αναστάσεως, τις μέρες της Διακαινησίμου, αποτελεί έθιμο απαράβατο. Κατά τη διάρκειά της, πολλοί είναι οι κάτοικοι της υπαίθρου που ζητούν την τέλεση παρακλήσεως μπρος από το σπίτι ή το χωράφι τους. Στις περιπτώσεις αυτές η πομπή στρέφεται προς την κατεύθυνση της πόλεως, σ' ένδειξη της ιδιαίτερης τιμής προς τον Άγιο του νησιού.

Ο ναός ο οποίος στεγάζει σήμερα το σκήνωμα του αγίου, κτίστηκε στα 1589 μ.Χ.. Ο ναός ακολουθεί τον τύπο που κυριαρχεί γενικά στην επτανησιακή ναοδομία (ορθόδοξη και λατινική), δηλαδή, εκείνον της ξυλόστεγης και κεραμοσκεπέσσης μονόκλιτης βασιλικής.

Ο χώρος του ιερού χωρίζεται από τον υπόλοιπο ναό με ψηλό μαρμάρινο τέμπλο. Στον ανατολικό τοίχο του ανοίγονται τρεις ημικυκλικές κόγχες: μία μεγαλύτερη, που αντιστοιχεί στο κεντρικό τμήμα, όπου βρίσκεται η Αγία Τράπεζα (με το τυπικό στην κερκυραϊκή ναοδομία λίθινο κιβώριο) και δύο μικρότερες που αντιστοιχούν αφενός στην πρόθεση και αφετέρου στο διακονικό.

Στο δυτικό μέρος βρίσκεται ο νάρθηκας (που επικοινωνεί με τοξοστοιχία τριών τόξων με το χώρο του κυρίως ναού) με τον υπερκείμενο γυναικωνίτη. Σήμερα ο χώρος αυτός χρησιμοποιείται από την χορωδία.

Προς την ανατολή, οι τοίχοι του ναού προεκτείνονται, δημιουργώντας έναν κλειστό περίβολο, μπροστά από τον οποίο και σε επαφή με το βορειοανατολικό άκρο του μνημείου βρίσκεται το πυργοειδές κωδωνοστάσιο.

Στη συνέχεια του κωδωνοστασίου (ανατολικά και δυτικά) βρίσκεται μία σειρά μικρών κτισμάτων, που εξυπηρετούν λειτουργικές ανάγκες του ναού.

Εξωτερικά τον χαρακτηρίζει η λιτότητα και η πίεση του χώρου, αλλά, εσωτερικά η λαμπρότητα και η πλούσια διακόσμηση. Διαθέτει πλήθος αναθημάτων, κανδηλίων, κηροστατών, κηροπηγίων, Ευαγγελίων, κ.α. ιερών σκευών, κατά το πλείστον χρυσών ή αργυρών.

Μετά από κάποια χρόνια, το έτος 1590 άρχισε και η κατασκευή του υψηλού πυργοειδούς κωδωνοστασίου. Κατά τη χρονική εκείνη περίοδο μεταφέρθηκε εκεί οριστικά το Ιερό Λείψανο του Αγίου Σπυρίδωνος, μετά από την παραμονή του σ' άλλους ναούς της πόλεως της Κέρκυρας, για σαράντα περίπου χρόνια.

Το σημερινό τέμπλο του ναού, κατασκευασμένο από μάρμαρο της Πάρου, κατασκευάστηκε το 1864 μ.Χ. και είναι έργο του αυστριακού αρχιτέκτονα Μάουερς.

Η αρχική ουρανία του ναού ήταν ζωγραφισμένη από τον ζωγράφο Παναγιώτη Δοξαρά. Αργότερα όμως τα έργα του αντικαταστάθηκαν από εντυπωσιακές εικονογραφήσεις του Κερκυραίου ζωγράφου Νικολάου Ασπιώτη το 1852 μ.Χ., οι οποίες απεικονίζουν την ζωή και τα θαύμα του

Αγίου. Οι εικόνες του τέμπλου είναι φτιαγμένες από τον επίσης Κερκυραίο ζωγράφο, Σπύρο Προσαλένδη.

Η σημερινή λάρνακα φτιάχτηκε στη Βιέννη το 1867 μ.Χ. Είναι από σκληρό, πολυτελές ξύλο με εξωτερική ασημένια επένδυση. Βρίσκεται τοποθετημένη μέσα στην κρύπτη, η οποία δημιουργήθηκε ειδικά για να δεχθεί το λείψανο του Αγίου Σπυρίδωνα, το οποίο επισκέπτονται χιλιάδες ξένοι και ντόπιοι επισκέπτες.

Το 1985 η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία επέστρεψε στην Κέρκυρα, χάρις σε συντονισμένες ενέργειες του μακαριστού προκατόχου μας Μητροπολίτου Κερκύρας Τιμοθέου Τριβυζά, τμήμα της δεξιάς χειρός του Αγίου, το οποίο βρισκόταν στην Ρώμη, πιθανότατα αποκομμένο από τους σταυροφόρους.

Παρότι είναι το μοναδικό μέρος του λειψάνου του Αγίου που δεν είναι άφθορο, το δεξί χέρι του Αγίου αποτελεί πηγή ευλογίας για τον λαό μας, τόσο στις λιτανείες, όσο και σε ιερές αποδημίες, οπότε και μεταφέρεται προς ευλογία των χριστιανών άλλων τόπων, οι οποίοι δεν έχουν την δυνατότητα να έρθουν στην Κέρκυρα και να προσκυνήσουν το ακέραιο λείψανο του Αγίου μας. Με τον ερχομό του λειψάνου τόσο η ελληνορθόδοξη κοινότητα όσο και η ίδια η Βενετία, με αποφάσεις και διατάγματα, καθιέρωσαν τις λιτανείες του ιερού λειψάνου σε ανάμνηση μεγάλων θαυμάτων που είχαν σχέση με τη σωτηρία της πόλης και του νησιού από λοιμούς και επιδρομές βαρβάρων, ενσωματώνοντάς τις στις επίσημες γιορτές της πόλης.

Έτσι σήμερα το σκήνωμα του Αγίου Σπυρίδωνος λιτανεύεται τέσσερις φορές το χρόνο. Την Κυριακή των Βαΐων για την απαλλαγή του νησιού από επιδημία πανώλης το 1629 μ.Χ. Το Μεγάλο Σάββατο γιατί το έτος 1533 μ.Χ. το νησί επλήγη από μεγάλη καταστροφή της σοδιάς των σιτηρών. Την 11η Αυγούστου για την διάσωση του νησιού από σφοδρή επιδρομή των Τούρκων το 1716 μ.Χ. και την πρώτη Κυριακή του μηνός Νοεμβρίου για δεύτερη επιδημία πανώλης το 1673 μ.Χ.

Όλα αυτά τα στοιχεία που παρουσιάσαμε στην αγάπη σας δείχνουν την σημασία της παρουσίας του Αγίου στην Κέρκυρα. Όμως ο Άγιος δεν περικλείεται σε έναν τόπο. Είναι Άγιος όλης της Εκκλησίας και γι' αυτό πρεσβεύει για όλους όσους επικαλούνται την χάρη του. Το ότι τον φιλοξενεί η Κέρκυρα δεν συνεπάγεται ότι εκείνος ξεχνά τον τόπο στον οποίο γεννήθηκε, μεγάλωσε και αγίασε, την μεγαλόνησο Κύπρο, όπως επίσης και απανταχού της γης, όπου τιμάται. ο Άγιος αποτυπώνει αυτό που είναι η Εκκλησία. Σύναξη πιστών στο όνομα του Χριστού, σώμα Χριστού, το οποίο υπερβαίνει τα όρια του χρόνου και του τόπου. Και αυτό βιώνεται ιδιαίτερα στην Θεία Λειτουργία, η οποία είναι υπέρ της οικουμένης, της αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας. Όσοι έχουμε την ευλογία να τελούμε την Θεία Λειτουργία στον ναό του Αγίου αισθανόμαστε αυτή την χάρη της πανανθρώπινης ενότητας, αισθανόμαστε συνεχιστές και του έργου του Αγίου μας. Εκείνος ξεκινούσε από τη λειτουργία, συλλειτουργώντας με τους Αγγέλους και ζώντας διαρκώς την ανάμνηση του Κυρίου, να φέρει την Βασιλεία του Θεού στους ανθρώπους. Από τη λειτουργία έπαιρνε δύναμη για να ειρηνεύει. Από τη λειτουργία έπαιρνε δύναμη για να αγαπά όλους. Από τη λειτουργία έπαιρνε δύναμη για να είναι ποιμένας. Από τη λειτουργία έπαιρνε δύναμη για να κάνει θαύματα. Από τη λειτουργία έπαιρνε δύναμη για να κηρύττει το μήνυμα της Βασιλείας του Θεού λόγω και έργω στους ανθρώπους και τον κόσμο.

Βλέπουμε τον Άγιο μας πώς δοξάστηκε από το Θεό. Τον μνημονεύουμε σε κάθε Θεία Λειτουργία. Συμπροσεύχεται με μας, ώστε όσοι είμαστε πιστοί να μπορούμε να ζούμε τον τρόπο της λειτουργίας, «του φόβου του Θεού» με τον πνευματικό αγώνα και την ευσέβεια, «της πίστεως», με την συνειδητή συμμετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας και την γνώση των αληθειών της Ορθοδοξίας, και «της αγάπης», με την ειρήνη και την συγγνώμη προς τον συνάνθρωπο, με την ελεημοσύνη και την προσφορά προς τον αναξιοπαθούντα και την ανοχή σε όσους μας εχθρεύονται, για να είμαστε φορείς του τρόπου της Βασιλείας του Θεού στην εποχή μας. Και αυτή είναι η ζωή. Από τη λειτουργία ξεκινώντας, ζούμε τον αγιασμό σε κάθε άλλο έργο μας και, χωρίς να είμαστε εκτός της πραγματικότητας, ζούμε αλλιώς, όπως θέλει ο Θεός και η παράδοσή μας.

Κύπρος και Κέρκυρα συνδεόμαστε και διά του Αγίου μας. Αυτή η ενότητα αποτυπώνεται στην Θεία Λειτουργία, στην προσευχή όλων υπέρ όλων, αλλά και στην επιθυμία μας να μιμηθούμε τον Άγιο μας. Σήμερα, λοιπόν, σε μια ιδιαίτερα δύσκολη εποχή που όλοι μας έχουμε ανάγκη και αναζητούμε «όρον και εικόνα πολιτείας αρίστης», τόσο για τους Κυπρίους όσο και τους

Κερκυραίους αλλά και για ολόκληρο τον Ορθόδοξο κόσμο ο Άγιος Σπυρίδων ας αποτελεί παντοτινό παράδειγμα ευσεβείας, αρετής, ζήλου και φιλανθρωπίας.
Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη, αδελφοί!